

El meu carrer i la pluja

Marcel Gutinell

Els millors records que tinc de quan era petit i plovia, estan relacionats amb el carrer de davant de casa. Recordo que la meua mare ens embutxava al meu germà i a mi amb un impermeable groc, amb olor de plàstic i ens calçava amb unes botes d'aigua blaves fosques i grogues. I, apa! Ens passàvem hores al carrer jugant amb els reguerots que feia l'aigua. Fèiem preses i pantans amb pedres, pals i fulles. Fèiem basses molt llargues i profundes on podíem passar-hi pel mig, intentant esquitxar-nos. Fèiem passar l'aigua per diferents llocs, per sota dels pocs cotxes que hi havia aparcats, per sota del remolc de Cal Gardet, per tots els llocs possibles.

Ara que he crescut, encara m'agrada la pluja, i també m'agraden els reguerots. Però el que no m'agrada és que estiguin davant de casa meua.

Em molesta haver-me d'embrutar de fang per entrar a casa. No m'agrada mullar-me els peus quan baixo del cotxe. No m'agrada deixar un rastre de fang i aigua allà on vaig, sembla que estigui recordant a tothom que visc davant d'un carrer sense asfaltar. Quan baixo amb el cotxe de la Rambla, les rodes se'm posen dins dels reguerots, o el cotxe se me'n va per la quantitat de fang que hi ha, i corro el perill de descontrolar-me i anar a parar en alguna paret, o aixafar un gat, o un gos, o un avi, o una iaia I jo em pregunto:

Què haig de fer?

Haig de comprar un 4x4?

Haig de deixar d'anar en cotxe?

S'hauria d'asfaltar el carrer?

NO!! AIXÒ MAI!!

El meu carrer no l'asfaltaran mai. I per moltes associacions de veïns que hi hagi, per moltes protestes que es facin, per moltes manifestacions, segudes, reivindicacions, festes, drames, ... el que sigui. I encara que hi hagués una guerra per aconseguir que el nostre carrer sigui com tots els altres carrers del poble (No! igual que els carrers de tots els pobles del Vallès. No! igual que tots els carrers de tots els pobles de Catalunya. No! igual que tots els carrers de tots els pobles d'Europa, de tot el món...) El

meu carrer no s'asfaltarà mai. I jo ho entenc. Jo entenc que no es vulgui asfaltar. Si el meu carrer no s'asfaltarà és per unes raons molt clares i unes visions de futur molt lúcides:

- Perquè tingui una funció social:

Si el carrer no s'asfalta els meus fills, els meus néts i els meus besnéts podran jugar al mateix que vaig jugar jo de petit. Els meus descendents podran passar-s'ho tant bé com m'ho vaig passar jo.

- Perquè tingui una funció econòmica:

Quan tots els carrers del món estiguin asfaltats, el dia que ploqui tots els nenes hauran de venir a jugar aquí. Per poder entrar s'haurà de pagar una quantitat de tres-centes pessetes (pels que tinguin el carnet de soci només dues-centes), i així, a part de donar feina a una persona per cobrar l'entrada (que podria ser un objector), es farà un negoci que per a les arques de l'Ajuntament sempre anirà molt bé.

- Perquè tingui una funció històrico-educativa:

Quan només quedi el meu carrer per asfaltar, arribaran milions d'autocars de totes les parts del món per poder "admirar-lo". I tothom podrà saber i els més vell podran recordar, com eren els carrers abans.

- Perquè tingui una funció científica:

Quan només quedi el meu carrer ple de sorra i pedres, es faran debats per si s'ha d'asfaltar o no. El meu carrer serà declarat Reserva de la Biosfera, i l'inauguraran les persones més importants i famoses del planeta, i el meu carrer sortirà a totes les teles, a tots les diaris, a les revistes científiques, i serà més famós que les Rambles de Barcelona i més conegut que la Cinquena Avinguda de Nova York.

Així doncs, dono les gràcies a qui les hagi de donar, per pensar en el meu futur, el futur de la meua família i el futur del meu poble.

MOLTES GRÀCIES.

L'adéu del cap d'any o del tornar a començar

Pere Leon Miró

Pregunta't "per què les estrelles són tan distants a tu". Pregunta't "per què ens ha tocat ser qui som". Pregunta't "si el sol també surt cada matí per a tu, encara que el cel estigui emboirat". Pregunta't i trobaràs respostes dins teu que ningú a part de tu et pot donar.

Són moltes les respostes incompletes, mai tindràs a l'abast tot el seguit que doni significat a la cadena que tu vols respondre, però, guia't pel teu estil allò que tu ets i que ningú pot esborrar o escriure sense que tu no hi posis la teua mà.

No canviïs de moneda, paga tal com tens establert. Tu i jo, sabem que no tot el que ens han ensenyat és veritat. Tu saps com jo, que aquesta moneda es diu Amor, paciència, delicadesa, en definitiva: **estil!**. Creu amb tu mateix, creuràs molt més amb el que t'envolta i sigues pacient, tot el que és bo es fa esperar.

No et queixis per vanitats, tens prou motius per donar gràcies que impliquen no caure en aquest desengany (tens regals que molts cops passes per alt: **la Vida, la teva llibertat.**

Escolta i sigues prudent, l'aprenentatge t'ensenyarà a viure amb més llibertat, sabent qui ets, sabent diferenciar-te dels altres.

I somriu, no de cara en fora, sinó de cor endins, i tindràs el regal que tots intentem aconseguir i que no tindrem mai eternament, sinó en certs moments, la llibertat de ser feliç de què has estat i ets: un **veritable ser humà.**